

A Fővárosi Ítéltábla az **I. és II. rendű felperesek jogi képviselőjének neve, címe**) által képviselt I.rendű felperes neve (**I. rendű felperes címe** I. rendű és Dr. II.rendű felperes neve (**II. rendű felperes címe** II. rendű felperesnek - a **alperes jogi képviselőjének neve, címe**tal képviselt alperes neve (**alperes címe** alperes ellen határozat hatályon kívül helyezése iránt a Fővárosi Törvényszék 35.P.22.738/2017/17. számú ítélete ellen az alperes által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felpereseknek együttesen 30.000 (harmincezer) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesek a 2017. július 6. napján előterjesztett keresetükben az alperes igazgatósága által 1/2017.(06.07.) szám alatt hozott határozatai hatályon kívül helyezését kérték a Ptk. 3:37. § (1) bekezdés alapján.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Vitatta a felperesek perbeli legitimációját, továbbá állította, hogy a felperesek felügyeleti biztosi mandátuma megszűnt, így az alperes irányítását az igazgatóság gyakorolhatta és gyakorolta, ezért a keresettel támadott határozatok törvényesek.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperes igazgatósága által 2017. június 7. napján meghozott, Szalai Péter László igazgatósági tag kijelöléséről rendelkező 1/2017.(06.07.) számú, és az Imre Ügyvédi Iroda megbízásának korlátozására irányuló 1/2017.(06.07.) számú határozatát hatályon kívül helyezte. Kötelezte az alperest, fizessen meg a felpereseknek együttesen 74.100 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a Ptk. 3:35. §, 3:36. § (1) bekezdése és 3:37. § (1) bekezdése alapján a felperesek a keresetlevelet határidőben terjesztették elő, ezért azt érdemben vizsgálta. A 2014. évi LXXXVIII. törvény (Bit.) 295. § (1) bekezdése, 297. § (1) és (2) bekezdése alapján vizsgálta, hogy az alperes igazgatóságának, illetőleg annak tagjainak jogait és kötelezettségeit ki gyakorolta a keresettel támadott határozatok meghozatalának időpontjában. Rögzítette, hogy az MNB-H-JÉ-II-6/2016. számú teljes jogkörű felügyeleti biztосokat kirendelő határozat végrehajtását a Fővárosi Törvényszék 1.Kpf.670/123/2017/7. számú végzésével felfüggesztette 2017. május 24. napján, melynek kézbesítését követően az alperes igazgatósága volt jogosult a hatáskörébe tartozó döntések meghozatalára, az alperes képviseletére és irányítására. Az MNB 2017. június 1. napján újabb, fellebbezéssel nem támadható, MNB-V-J-II-3/2017. számú határozatot hozott, amellyel - többek között - ismételten felügyeleti biztосokat rendelt az alperes részére, amit az alperes 2017. június 1. napján átvett. A határozat szerint jogorvoslatnak helye nincs, az ellenőrzési eljárást lezáró határozat elleni bírósági felülvizsgálatban támadható meg e határozat. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint e döntés kézbesítéstől kezdve a Bit. idézett szabályai értelmében az igazgatóság tagjai a már vonatkozó jogszabályi rendelkezésekben, és az alapszabályban rögzített feladatukat, cégjegyzési jogukat nem gyakorolhatták. Nem volt helye

annak sem, hogy olyan határozatot hozzanak olyan körben, amely az alperes működését, tevékenységét érinti. Erre figyelemmel a 2017. június 7. napján azonos számmal, de eltérő tartalommal meghozott igazgatósági határozatokat a Bit.-be ütközőnek minősítette, és ezért azokat a Ptk. 3:35. § értelmében hatályon kívül helyezte. Rámutatott, hogy a Kúria joggyakorlat elemző csoportjának véleménye nem olyan jogi aktus, amely a bíróságot köti, és a csatolt döntésrész olyan esetkörre vonatkozik, amikor helye van keresetindításnak. A jelen esetben az MNB-V-J-II-3/2017. számú határozat nem ilyen döntés, tehát külön nem támadható, így a végrehajtása, felfüggesztése sem kérhető. Ezért annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes állítása szerint a Kúriához fordult. A felperesek perbeli legitimációja kérdésében arra az álláspontra helyezkedett, hogy jogosultak voltak az alperes igazgatósági döntéseinek megtámadására, mivel e jogukat a Bit. 297. § (1) bekezdése és a Ptk. 3:35. § biztosítja a részükre a kirendelés egész tartalma alatt; a kirendelésük bizonyítottan megtörtént, amelyről az alperesnek tudomása volt, tehát a felperesek a per kezdeményezésére jogosultak voltak. A perköltség viseléséről a Pp. 78. § alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a felperesek perbeli legitimáció hiányában indítottak keresetet, továbbá, hogy a keresettel támadott igazgatósági határozatok jogszerűek. Tényként tartotta megállapíthatónak, hogy az alpereshez kirendelt felügyeleti biztosok a Fővárosi Törvényszék 1.Kpkf.670.123/2017/7. számú végzése alapján nem gyakorolhattak felügyeleti biztos jogokat. A peres eljárás jelenleg is folyamatban van, abban még jogerős határozat nem született. Mindezek alapján álláspontja szerint 2017. június 6. napjától miután a felügyeleti biztosok nem voltak jogosultak felügyeleti biztos jogokat gyakorolni, az alperes igazgatósága vált jogosulttá az alapszabály és a jogszabályok szerinti jogkörei korlátozásoktól mentes gyakorlására. Utalt a Fővárosi Törvényszék felfüggesztő végzésében, valamint a Kúria Közigazgatási Munkaügyi Kollégiuma közigazgatási joggyakorlat elemző csoportjának összefoglaló véleményében foglalt gyakorlatra. Mindebből következően az igazgatóság jogszerűen gyakorolta jogait és hozta meg a keresettel támadott határozatokat, amelyek így jogszerűek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a keresettel támadott határozatok meghozatalakor a felügyeleti biztosok gyakorolták az igazgatóság jogait, és figyelmen kívül hagyta a Bit. 295. § (1) bekezdés alapján azt a tényt, hogy a felügyeleti biztos kirendelésére az MNB kizárólag az alperes biztosítási tevékenységének felügyeletével összefüggésben jogosult. Az alperes önsegélyező tevékenysége felett felügyeleti hatáskört az MNB nem gyakorol. Rámutatott, hogy az MNB a felügyeleti biztost a biztosítási tevékenység felügyelésével kapcsolatban rendelte ki, az önsegélyező üzletág nem biztosítási tevékenység, arra a Bit. hatálya nem terjed ki. Ebből következően a felügyeleti biztos kizárólag a biztosítási tevékenységgel kapcsolatban volt jogosult felügyeleti biztos jogköröket gyakorolni. A jelen per tárgyát pedig olyan igazgatósági határozatok képezik, amelyek kifejezetten az önsegélyező tevékenységgel kapcsolatosak, az alperesi igazgatóság ugyanis kizárólag az alperes önsegélyező tevékenységével összefüggő peres eljárásban való jogi képviselet ellátásáról, illetőleg annak korlátozásáról hozott határozatokat. Ezt bizonyítja megítélése szerint az MNB 2017. november 20. napján kelt MNB-H-JÉ-II-78/2017. számú határozata is, amely kiemeli, hogy az önsegélyező üzletág az MNB által nem felügyelt része a biztosítónak. Ebből megítélése szerint az is következik, hogy a biztosítási tevékenység felügyelete körében kirendelt biztosok számára az MNB kirendelő határozata akkor sem keletkeztet az alperes önsegélyező ágazata tevékenysége vonatkozásában képviseleti jogkört, ha az MNB határozatainak végrehajtása nem került felfüggesztésre. Mindebből következően az alperes önsegélyező tevékenységét az MNB határozata nem érintette, e körben az igazgatóság jogait nem korlátozta. Csatolta az MNB 2018. május 10. napján kelt H-JÉ-II-45/2018. számú határozatát, amely ellen keresettel élt és amely

eljárásra a jelen per tárgyalásának a felfüggesztését kérte.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyben hagyására irányult. Megítélésük szerint perindítási jogosultságuk fennáll. Hivatkoztak az MNB 2017. június 1. napján kelt és ekkor kézbesített, fellebbezéssel nem támadható határozatára, amelynek következtében az igazgatóság tagjai nem voltak jogosultak alapszabály szerinti jogaik gyakorlására. Álláspontjuk szerint az MNB által kirendelt felügyeleti biztosok tevékenységi köre nem korlátozódik sem a Ptk., sem a Bit., sem egyéb törvény alapján csak az alperes biztosítási tevékenységével összefüggésben megtehető intézkedésekre. Utaltak a Bit. 297.§ (1) és (2) bekezdésében írtakra. Tévesnek tartották, hogy a felügyeleti biztosoknak és az igazgatóság tagjainak megosztva kell gyakorolniuk a biztosítási és önsegélyező tevékenységgel kapcsolatos irányítási, képviseleti jogköröket.

A fellebbezés nem alapos.

A felperesek a Ptk. 3:35-37.§-aira alapítottnan terjesztettek elő keresetet. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperesek keresetindítási jogát. A 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 10/A.§ (2) bekezdés értelmében a Ptk. 3:35.§ alkalmazásában a keresetőségi jognak, illetve a perbeli legitimációnak (keresetindítási jognak) a per során folyamatosan, a per befejezéséig fenn kell állnia. Ezért a Fővárosi Ítéltábla vizsgálta, hogy a felperesek keresetindítási joga folyamatosan, jelenleg is fennáll-e. A fellebbezési eljárásban csatolt 2018. május 10. napján kelt MNB határozatra tekintettel és a felek fellebbezési tárgyaláson a felügyeleti biztosok kirendelésére és személyére tett egyező előadása alapján a Bit. 297.§ (1)(2) bekezdésére is tekintettel a felperesek keresetindítása jogának fennállása jelenleg is megállapítható volt.

Az alperesnek a per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmét nem találta alaposnak a másodfokú bíróság. A közigazgatási per - sem a már folyamatban lévő, sem a 2018 júniusában indított peres eljárás - nem előkérdése a jelen kereset elbírálásának. A jelen per tárgyát képező, keresettel érintett határozatok törvényességét az annak meghozatalakor - 2017. június 7. napján - fennálló tényekre, körülményekre, jogszabályokra tekintettel kellett elbírálnia a bíróságnak.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Fővárosi Törvényszék 1.Kpf.670.123/2017/7. számú határozatát követően az alperes igazgatósága volt jogosult a hatáskörébe tartozó döntések meghozatalára, az alperes képviselőjére. A rendelkezésére álló adatok alapján azonban azt is helytállóan állapította meg, hogy az MNB. V-JÉ-II-3/2017. számú 2017. június 1. napján kelt és kézbesített határozatát követően a Bit. 297. § (1), (2) bekezdés értelmében ismételtén a kirendelt felügyeleti biztosok gyakorolták az igazgatóság tagjának törvényben és alapszabályban megállapított jogait, kötelezettségeit, melyből következően 2017. június 7. napján a keresettel támadott határozatok meghozatalára az igazgatóság tagjai nem voltak jogosultak. E körben az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtetteket osztotta a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bírósággal egyezően a másodfokú bíróság is rámutat, hogy a joggyakorlat-elemző csoport megállapításai nem kötik a bíróságot. A jelentés 121-123 oldalain kifejtettekre is figyelemmel érdemi tárgyalásra alkalmas keresetlevél esetén bírálható el a határozat végrehajtásának felfüggesztésére irányuló kérelem. Az akkori szabályozás szerint a keresetlevél beadásának a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelemről 8 napon belül határozni kellett a bíróságnak. Mindebből következően nem volt kiolvasható olyan jogértelmezés, miszerint önmagában a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem az MNB határozat végrehajtásának akadályát képezte.

Az alperes kizárólag a fellebbezésében tett tényállítást és jogi érvelést arra, hogy az MNB 2016.

május 30. napján, 2017. június 1. napján, 2017. november 20. napján, majd a fellebbezési eljárásban csatolt 2018. május 10. napján meghozott határozatait és a felügyeleti biztosok kirendelése csupán a biztosítási üzletágát érintették, az önsegélyező tevékenységét nem.

A Pp. 215.§ alapján a bíróság a keresetet a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálja el. Az ennek alapján meghozott elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság a Pp. 235.§ (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálja felül. A Pp. 235.§ (1) bekezdés szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a Pp. 141.§ (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

Az alperesnek kellő idő állt rendelkezésére az elsőfokú eljárásban az ellenkérelme előterjesztésére. Nem volt elzárva attól, hogy az addig már általa is ismert tényeket előadja és erre tekintettel a keresettel szembeni jogi indokait maradéktalanul előterjessze. Az alperes a fellebbezésében a Bit. 297.§-sal, a felügyeleti biztosok és az igazgatóság tagjai jogkörével kapcsolatban kifejtettek korábban, az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott és az e hivatkozás alapjául szolgáló tényeket sem adta elő, holott e körben a jogi álláspontja kifejtésétől nem volt elzárva. A Pp. 235.§ (1) bekezdés fentebb idézett rendelkezései alapján ezért a fellebbezési eljárásban erre már nem volt eljárási jogosultsága, ezért a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésének ezen érvelésével érdemben nem foglalkozhatott.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253.§ (2) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a fellebbezési eljárásban felmerült perköltség viseléséről a másodfokú bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdés szerint határozott. A felpereseket ügyvéd képviselte a fellebbezési eljárásban, mely képvisellel felmerült ügyvédi munkadíjat a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (3)(5)(6) bekezdés és 4/A.§ (1) bekezdés alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2018. július 3.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.

előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül: